

vednim strahom zri v njegove zidine. Primerjal sem ga z raznimi gradovi iz raznih pripovedk. Nekoč sem izpraševal očeta o grofu.

«Ali je ravno tak človek, kakor mi, ta grof?» sem vprašal.

«Jé in kot mi!» je odvrnil oče nizkotno.

«Zakaj se pa imenuje poim: grof?»

«Ker je bogat. Pravijo, da ima plavo kri, a ima vraga!» Potem mi je razlagal njegovo bogastvo: «Kar vidiš zemlje odtod proti jugu, je skoro vsa njegova. A to je le troha njegovega bogastva. Koliko sveta ima po drugih krajih, po mestih ima velike fabrike, kjer dela zanj noč in dan na tisoče delavcev, in velike krasne palače.»

Jaz sem se divil temu bogastvu in ko sem ga še vprašal, kako more človek obogateti na ta način, je postal oče nevoljen in mi je odgovoril srdito:

«Pridelali so mu siromaki, tudi mi mu zóaj pridelujemo. Toda hudič ga bo vzel ravnótako kot mene!» S hudičem je najbrž mislil smrt in to mu je bilo zadoščenje. (Dalje prihodnjíč.)

ALOJZIJ GRADNIK:

NOČ V MEDANI.

Nebó visoko je in polno zvezd.
Iz okna gledam: svetel paradiž
so tam Ceróvo, Vipolže, Blankiž
prepléteni od pasov belih cest.

Ko očke ptičic iz visokih gnezd
se lučke lesketajo iz njih hiš.
Kraj naše širi róke temen križ.
Kaj zopet si pri srcu mi — Bolest?

Tam v temi je pokopališče. Tam
čez dolga dolga leta bodo v vrsti
ležali naši vsi v gnijoči krsti.

„O, daj mi róko!“ mi poreče mati.
Iz ktere daljne zemlje vzdihnem, da sem sam
in daleč in da je ne morem dati.

Kaj pravite?